

zie zoo, nu heb ik eens geen enkel college meer na te zien. Moes, schenkt uzelf mij een kop thee in?

Ina keek haar aan. Lilly zag er wat moe uit, maar rustig, en opgewekt.

— Graag kindje, blijf je dan hier? — Het was haar plotseling alsof die laatste woorden een diepere beteekenis hadden, en ze moest zich afdraaien, om haar ontroering te verbergen.

Lilly schoof haar stoel aan de tafel. — Vanmorgen wel, even. Ik heb pas om twaalf uur college, en ik zou zin hebben den heelen dag te spijbelen, met u. De zon schijnt, het wordt weer zomer.

Ina keek naar buiten. — Ja, nu zal ik weer dikwijls aan onzen rozenhof denken; ik zou zoo ineens op den trein willen gaan zitten naar ons dorp.

— Ja, zei Lilly.

— Je hebt dus wel eens een morgen vrij. Zou het beter zijn als ik — ze tuurde op haar handen, terwijl ze thee schonk — als ik ontslag nam? Ze wachtte weer even, maar Lilly antwoordde niet.

— Het is natuurlijk niet de eerste maal dat dit bij me opkomt. Als ik 's middags thuis was, zou je misschien ook even bij me zitten, en me wat vertellen. Nu zijn we zoo los van elkaar; ik ben natuurlijk niets van je, dat weet ik.

— Ik heb u altijd moeder genoemd.

— Ja, ja, en je bent lief voor me geweest. Zal ik weggaan uit de zaak? Het geld hebben we niet noodig en — het werk valt me soms zwaar.

— Och, zei het meisje nadenkend, u zoudt dan hopen dat ik veel thuis was, en dat ben ik niet, en het zou hard lijken, als ik naar mijn eigen kamer ging.

— Dat doe je nu toch ook, 's avonds. Het klonk heel licht verwijtend, en toch herriep Ina die woorden niet.

Lilly bloosde. — Ja, ik heb dat dikwijls moeten doen, de studie is me niet meegevallen.

— Als je wat anders wilt....

Met een glimlachje zei Lilly: Wat bent u haastig, met al uw veranderingen. Meestal zeurt het leven maar zoowat door, hè?

— Toen ik jong was, geloofde ik dat niet. Maar het lijkt wel, of er tegenwoordig geen jeugd meer is, in sommige opzichten. Jullie bent allemaal wijs.

Na dien morgen spraken ze elkaar wat meer. Een enkele maal gingen ze wandelen voor het avondeten; ze liepen gearmd, en zonder eenigen spoed. In de tuintjes der buitenwijken bloeide het vroege voorjaarsgewas: sleutelbloemen en ribes; een enkele magnolia had groot-zwellende knoppen. Ze keken met kleine blikken naar dit alles, voelden den luwen adem van den wind, wisten den hemel hoog en teer blauw, ontroerden, heel in 't